

НАША ПРАДА

ПРАДА

Выходзіць два разы у тыдзень

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
Вільня, Віленская вул. 12—6 (Vilenska 12, т. 6)
Рэдакцый адміністрація ад 12 да 2 гадз. штодна,
апрача сьвіточных даден. Адміністр. ад 9 да 3.

Падпіска на адзін месец з дастаўкай да хаты
1 зл. 50 гр. Для загранічн. ўзвядз. даражай.
Перамена адзеса 30 гр.

Напрынагая ў другі рукаюць назад не
вартаюцца.
Аплаты надрукаванага залежнаць ад Рэдакцыі.

Цана аўбнага: перад текстам 25 грош.,
срэд тэксту 20 гроши і на 4 стр. 15 гр.
за радок пэтуту ў 1 шыльту.

№ 3

Вільня, Субота 8-га кастрычніка 1927 г.

Год I

На ратунак ахвярам стыхійнай катастрофы.

Браты Беларусы! Улетку гэтага году цэлая чарга ўраганаў пранеслася над часткай шматлакутай нашай Бацькаўшчыны. Сіла гэтых ураганаў была такая вялікая, што шмат дзе зьнішчыла пасевы, зьнішчыла многа сялянскага добра. Былі навет ахвяры ў людзях.

Цяпер надыхдае зіма, і нешчаслівія ахвяры стыхійных катастрофаў стаяць перад страшаком голаднае съмерці.

Браты Беларусы! Нешчаслівія ахвяры разбушаваўшыся сілаў прыроды спадзяюцца і чакаюць ад нас дапамогі. Яны вераць, што мы ўжоў сабе іх вяшчасце і выпаўнімі перад імі сваі грамадзкі абавязак, яны вераць, што справу іх мы прымем да сэрца і перад абліччам голаду дружна падтрымаем іх сваімі пасельнымі ахвярамі.

Браты Беларусы! Беларускі Камітэт помочы ахвярам стыхійных нешчасціяў кліча

Вас да пасельной самаахвярнасці. „З міру на ніты—голаму сарочка” — хай будзе нашым лёзунгам.

Вы ўжо сабралі з поля, дык хай-же частка вашай пляжкай працы будзе ахвяравана на нешчаслівых нашых братоў. Зьбірайце па ўсіх кутках нашай Бацькаўшчыны ахвяры і прысылаце ў Камітэт, які вашыя ахвяры будзе наўкроўваць на месцы катастрофаў. Зьбірайце ўсё, што можа дадзь наша старонка. Рэчы і прадукты перевоздзяце на гроши.

Хай кожная вёска, мястэчка, ці хутар з'арганізуе збор ахвяр, які перасылаецца скарбніку К-ту грам. І. Біндзюку (Вільня, Віленская 8, кв. 3).

За інфармацыямі зварачаіцесь да сэкрэтара грам. Ул. Павалювіча (Вільня, вул. Св. Ганны 2—3).

Беларускі Камітэт Помочы
Ахвярам Стыхійных Нешчасціяў.

біць і ўціскаць сваіх уласных грамадзян, каб дадзець чужой дзяржаве, напамінае ведамы верш нашага пісьменніка Мацея Бурачка аб двух возніках, што, на здоўбешы размінуцца на вузкі дарозе, пачалі батожыць — кожны чужога пасажыра! Ды перасталі рабіць гэта толькі тады, як збодва пацярпейшыя пасажыры падніялі лімант і патрабавалі, каб іхнія „абаронцы” пакінулі „бараніць” іх... Вось, проці такое палітыкі пануючае ў Польшчы і ў Літве буржуазія, заўсёды настроенай ваяўніча і захватніцка ў адносінах да суседзяў, павінны запратэставаць пацярпейшыя,

Мы горача спагадаём ахвярам палітыкі ўзаемных рэпрэсіяў польскага і літоўскага ўрадаў, бо ведаем дужа добра на сваі скury, што знача палітыка зьніштажання чужакай уладай усяго нацыянальнага культурнага дабытку панявленага народу... Мы ведаем, што канец падобнай палітыкі, спрэчнай — паводле признання самога віленскага ваяводы — з міжнародавымі трактатамі, можа палажыць толькі воля працоўных масаў Польшчы і Літвы, калі гэтыя масы дойдуть да ўлады ў сябе дома. І мы заклікаем збядзіць пацярпейшыя староны (ня ўрады, а народы!) падніць голас працэту проці гэнае палітыкі і толькі мацей напружыць свае сілы ў змаганнія рацоўных за ўладу.

Мэтаморфозы.

(Перараджэнне наша вёскі).

Усе інфармады — і на пісьме, і ад прызных людзей — аб тым, як і чым жыве сягоднішняя беларуская вёска, съведчыць аднагалоно а бязізарнімі пераломе, які за апошнія гады стаўся ў душах нашых вёскуцца.

Ужо далёка за намі тны часы, калі беларуская вёска бадай зусім не ведала іншых спраў і патрабаў, які працаўца на пана і на падаткі, плаваўца руку, якія магія біць, дрыжэць перад „бліскучымі гуікамі”, ды быць „зусім чым давольнай”. А за пайяўлішчае шчасце лічыла... заціць вочы гарэлкаю, ды ў пяным тумаке пашчапаць головы сваім людзям... Школа — гэта была „лішняя роскаш”. Друкарская палера ўжывала адно толькі, як матарыял... на цыгаркі! І гэта цёмыя, забітая вёска на толькі не ведала, што за народ у ёй жыве, ды якой гутаркай гамоне, але й не разумела, што сны яе — гэта не прыпадковыя жыхары аднаго паселішча, а часыцца вязізарнае арміі працоўных, аўдзінае супольных інтэрсамі і супольнай барацьбой з супольнымі ворагамі... Сучасная беларуская вёска — гэта нешта зусім новае, непадобное да тас, якія асталася ўжо жыць адно толькі ў памяці старых людзей і — у літаратурных творах!

Гэта прынамся працтавяцца спраўа ў асьвятленыі голых фактаў, якія выклікалі востры польска-літоўскіх канфлікт і балюча б'юць як польскае насяленіе Літвы, так і літоўскае насяленіе Польшчы. Літоўскі фашыстыскі ўрад ліквідуе ў сябе польскія школы і садзіць польскіх вучыцялёрў — грамадзян Літвы — ў канцэнтрацыйныя лагеры. Як гэта сказуе мы, беларусы, ведаем з уласнае наше практикі.. А ў адказ на гэта польскі ўрад зачыніле літоўскую школы пад Польшчай, ды садзіць на вастрабогі літоўскіх культурна-нацыянальных і палітычных дзеячоў — польскіх грамадзян.

Гэта асаблівага роду „міжнародавая ўзаемнасць”, якая дазваляе дзяржавам

Польска-літоўскі канфлікт.

Пісьмо польскіх вучыцялёрў, арыштаваных у Літве.

Віленская газета падаюць тэкст пісьма, атрыманага ў Вільні — ад польскіх вучыцялёрў, якія пасаджаны ў канцэнтрацыйныя лагеры літоўскім фашыстыскім урадам.

Польскія вучыцялі ў Літве зварачаюцца да сваіх братоў у Польшчы — з заклікамі аб помочы. Яны пішуць, што іх „душаць, пазбаўляюць грамадзкіх правы, садзяць у вастрабогі-толькі за тое, што яны выкладалі польскім дзеяцам наўку ў роднай мове... Пішуць, што літоўскі ўрад се не навісць з зло — замест добра і згоды...»

Падпісаны ліст 28 вучыцялімі.

Пратэст польскіх партыяў у Вільні.

Прадстаўнікі, амаль на ўсіх польскіх партыяў у Вільні выпусцілі супольную адозву — проці гвалту над польскім школніцтвам у Літве. У Вільні скліканы рад міністраў пратэсту.

Ці мы калі бачылі, каб нашы краёвым польскім падліткі зрабілі такі крок, калі нешта падобнае тварылася ў нашым краі — „у сябе” ў адносінах да беларусаў.

Арышты і вобысні ў літвіноў у Польшчы.

Пасля адпаведна падгатоўкі варожага да літвіноў настрою ў віленскай прэсе, урад распаўшчыў рэпрэсіі да польскіх грамадзян літоўскіх нацыянальнасці і да літоўскіх культурна-асветных установ — у адказ на палітыку літоўскага фашыстыскага ўраду.

Уноч з 4-га на 5-е кастрычніка ў Вільні і тых паветах, дзе жывуць літвіны, адбыўся рад вобыснай і арыштуй. У Вільні за арыштаваны: старшыня асьветнага таварыства „Рытас” кс. Краўціліс, кс. Ракітуліс, кс. Пашкун, кс. Чыбрас, кс. Беляўскі, кс. Карэйц, Марыя Гірдзель, Альжбета Лукашевіч, Уршулія Страновіч, Лешкевіч, Александра, Марыя Жукоўская, Вайштунас. На правінцыі: кс. Міхайло ў Колтынянах, кс. Бобін у Прыязні, кс. Крыштофаніс у Гадуцішках, кс. Коряйліс у Алькеніках, кс. Рукас у Марцініцах.

Заарыштаванага ў Вільні ведамага камітэта Каразію выніул за мены Польшчы.

Разгром літоўскіх школ.

Польскі ўлады зачынілі літоўскую вучыцельскую сэмінарію ў Вільні і 48 прыватных літоўскіх школ таварыства „Рытас”, — у тым лідзе: 25 школ у Віленскім пав., 18 у Лідзіні і 5 у Свянцянскім.

Ізоўнага пагроза Чанг-Тсо-Лін!

З Кітаю даходзяць весткі аб новай пагрозе Чанг-Тсо-Лін. Зусім неспадзявана выступіў проці яго генерал Ен-Шан, які дагэтуль не прымаў нікага ўчасты ў хатній вайне ў Кітаі. Армія Ен-Шана іде на Пекін, гонячы войскі Чанг-Тсо-Лін. Сладзяюцца хуткага ўпадку Пекіна.

Японскі ўрад рыхтует высылку сваіх войск з Манджуру ў Пекін і Тян-Сін — на выпадак, калі там будзе пагроза панаванню збройніка Чанга.

выбраўшы нашай вёскай людзі, якія глядзячы на ўесь націск з боку афіцыйных „апякуніў” — паноў старостаў, пачуваюць ужо сябе запрауды гаспадарамі ў сваім гімні і ў сваім павеце, выклікаючы абурэнне у дасцішаша «паноў палажэння» — ці то дамаганнем пісання пратаколаў паседжанняў соймікаў пабеларуску (Горадзенскі павятовы соймік), ці го выступаючы да школьніх уладаў з трэбаваннем адчыніць беларускіх школаў згаданымі масава дэяляцыямі (Дзярэвіцкая гмінная рада, ды іншыя), ці то выбіраючы за пачаўчынія сябрамі працтавяць адказы на пагрозы падліткіў за справу вызыненых беларускіх працоўных масаваў.

Слухаеш усе гэтыя навіны, удумываешся ў аўтавяданні аб ходе паседжанняў сама-урадаў і аб тэй барацьбе, якая на іх адбываецца паміж съядомі абаронцамі інтарэсаў наўгародскіх прадстаўнікі адміністрацыі, — і штось проста за сэрца шчымід, што съльзы радасці выцісніцца з вачы! То-ж усё гэта — знакі жыцця наша вёскі, жыцця съядомага і самастойнага! То-ж знакі таго, што народ наш запрауды — жужаўдзіўся зо-сні і больш не засыне! І калі побач з гэтымі радасцімі праівамі яшчэ засыпіць заціць наўгародскіх паседжанняў съядомага падліткіў за пагрозы падліткіў за справу вызыненых беларускіх працоўных масаваў.

Слухаеш усе гэтыя навіны, удумываешся ў аўтавяданні аб ходе паседжанняў сама-урадаў і аб тэй барацьбе, якая на іх адбываецца паміж съядомі абаронцамі інтарэсаў наўгародскіх прадстаўнікі адміністрацыі, — і штось проста за сэрца шчымід, што съльзы радасці выцісніцца з вачы! То-ж усё гэта — знакі жыцця наша вёскі, жыцця съядомага і самастойнага! То-ж знакі таго, што народ наш запрауды — жужаўдзіўся зо-сні і больш не засыне! І калі побач з гэтымі радасцімі праівамі яшчэ засыпіць заціць наўгародскіх паседжанняў съядомага падліткіў за пагрозы падліткіў за справу вызыненых беларускіх працоўных масаваў.

Так, вялікія перамены сталіся ў беларускай вёсцы, і глыбака памыляючыца тыя, што хочуць і дадей жыраваць на цеманце і не съядоміць нашых працоўных масаваў: і цемната генна і несъядоміць — ужо мінайць, ужо разъзываюць! А першы мінайць парні ветру Волі развеє іх да канца.

A. N.

чыненне при гуртку бібліятэкі-чытальні... Прашло некалькі месяці, аднак, кілч, кінуў ў беларускіх сярмажных масах, не працуя, ахвяраваны на бібліятаку сталі ручніца сябры Гуртка, а за імі і сымпатыкі. Першымі, хто адкінчыўся на прызы, гэта вёска Балонка, Сьвіслачкай гм., якая сабрала 33 злоты і дэкліравала, прымагчынасці сабраца яшчэ такую суму. Імёны ахвярадаўцаў наступнае:

1) Кучук Мірон — 5 зл. 2) Кучук Вінцук — 5 зл. 3) Кузьма Даніла — 2 зл. 4) Міра-любай Юлья — 3 зл. 5) Бурдусь Якім — 1 зл. 6) Жук Тодар — 3 зл. 7) Хмурчык Лукаш — 1 зл. 8) Жук Павал — 1 зл. 50 гр. 9) Хмурчык Кастусь — 5 зл. 10) Жук Ану-пры — 1 зл. 50 гр. 11) Кучук Піліп — 5 зл.

Гэты приклад красамоўца съведчыць аб тым, што некалькі дрэмлючай сіла, сіла беднага загнанага народу беларускага, — пачынае выказваць сваю съведамасць у патрэбе самаасвяты; паволі і вёска імкнецца скінуць з сябе ярмо цемпры; істынкты і парызы да самаасвяты дасягаюць сёння такіх куткоў, дзе некалькі гадоў назад усё было пад гіпнозам „абломаўшчыны“...

Так да працы браты! Вярце приклад з гэтай вёсачкі; ад кожнага патрошку і наша асьвета дасягнё сваёй мэты, а тагды на ша нуднае жыццё будзе меншым.

Чосьць Вам Паланкаўцы!

„Ланцэт“.

І ці-ж гэта на мукі.

(В. Даўкі, Косаўшчына).

У мінулым 1926 годзе ў кастрычніку наша вёска дастала ад Галоўнае Управы Таварыства Беларуское Школы дэклірацыі на беларускія школы. Дэклірацыі падпісалі бацькі і маткі, якія маюць дзяцей у школьнім веку. Усё было зроблены згодна з інструкцыямі. У апошні дні кастрычніка панісьлі дэклірацыі да пана войта на пасвядчальнікіх. Войт у прысутнісці бацькоў і матаў ад заверкі дэклірацыяў адмовіўся на падставе таго, што на мае на гэта дазволу ад старасты. Калі-ж бацькі ў пачатку сіненія ізоўнічалі дамагацца пасвядчаныя дэклірацыяў, тады панвойт пачаў вымагаць ад бацькоў і матрікі ад параджэнні дзвіцця. Перамаглі і гэту перашкоду. Баяцька даў агульную выліку з матрічнае кнігі на ўсіх дзяцей з усімі патрэбнымі данымі. З гэтай вылікай і дэклірацыямі ізоўнічалі дамагацца пана войта і толькі ў канцы сіненія дабіліся таго, што дэклірацыі на беларускую школу, якое і будучь чакаць. Ганьба вам, Антося і Марцін, што вы сваім адноўнікамі да сялянства, з якога паходзіце, сирод якога радзіліся і пра-жываецце, шкодзіце сялянскай справе. Пара-жо съцерці тое бяльмо, якое зацягнула вас вочы, паглядаеце кругом сябе і разам з іншымі сялянамі ісьці плячу ў плячу, у змаганні за сваю родную школу, за належныя нам па Констытуцыі права.

Яніна П.

Бядна на бядзе сядзе і бядою паганяе.

(В. Азіраўцы, Браслаўшчына).

Дзякуючы малазімельлю ды недароду і агулам хранічнаму безрабоцьцю, сялянства

наша амаль-што не лашчэнту згелела. Але гэтага яшчэ мала. Весьць і яшчэ прычыны, якія памагаюць руйнаваць і так зруйнаваныя жабрацкія гаспадаркі сярмажкай. Гэтымі прычынамі, паміж іншых бедаў з'яўляюцца вайкі, якіх у апошні час столькі напладзіліся, што якім някак магчымасці пушчаньня сказану на пашу, а наел і ў хлявох трывалы. Што гэта так, няхай съведчыць наступнае:

У ноч з 22 на 23 верасьня с. г. у вёсцы Азіраўцы, на начале, вайкі зарэзалі каяні, шкоду беднай удавы Казімеры Гасюль.

У туго ж ноч, у вёсцы Жвірблі, таксама на начале, вайкі пакалечылі каяні.

Трохі раней, у вёсцы Розета вайкі пад-капаліся ў хлеў і, залезши туды, задышні пяць авечак.

У вёсцы Заборнэ-Гумны таксама, улез-ши ў хлеў, вайкі з'яўлі адну авечку.

Калі-ж селянін вёскі Азіраўцы, Антон Сіротка, з'яўляўся да паліцыі ў Braslaўlі з просьбай, каб яму, як наглядчыку за коньмі, дали стрэльбу пужаць вайку, дык яму адкапалі, што стрэльбы не дадуць, бо... ён можа застrellaць замест вайку—паліцыята.

Дык, відаць, траба спадзівацца, што хутка вайкі пачнуць выцягваць з хатаў і людзей.

Ф. В.

Пара працерці вочы.

(В. Селеўцы, Маладечанскі павет).

Мы, сяляне вёскі Селеўцы, у 1926 годзе зложылі дэклірацыі на беларускую ўрадовую школу. У траўні месяцы с. г. да нас прышоў якіс ўрадовец і прац солтыса Антося Карзэя сабраў сялянін, што складалі дэклірацыі. Калі ўсе сабраліся, ўрадовец пачаў тлумачыць, што прыхадзіць сцвярдліць дэклірацыі і даваў для подпісу нейкай неизразумеялі для нас паперы. Сяляне, як адзін, адмовіліся падпісаць іх. Тады на сцену выйшаў прад солтыс. Ен пачаў пачаў прызываць іх, скрыгочуць зубамі, хамамі, пагражаць і гаварыць, што ёсць роўна беларускую школы нам не дадуць. Гэты солтыс Антося Карзэя ужо чацвёрты год займае гэтую пасаду. Ни глядзячы на перавыбіч, што аж два разы адбываіцца, і на тое, што ў часе іх ён не атрымаў ніводнага голасу, усё ж такі астара-ваўся на становішчы солтыса, бо выбірных імі солтысамі, пан стараста не зацвярджаў, бышцам таму, што былі ў Грамадзе. Але вось, у астатніх часах з'яўляўся новы пан, гэта Марцін Казэл, які 1 верасьня да кожнага дэкліранта прынасіў якіс паперкі і, як солтыс, вядома самаванені, загадваў, каб дзяцей пасыпалі ў польскую школу ў вёску Пранчэкаў, страшачы тым, што хто не пашле, то будзе кедока і што будзе вялікі штраф. Сялянін адказаў гэтаму падліжніку папекаму, што яшчэ ў 1926 годзе зложылі дэклірацыі на беларускую школу, якое і будучь чакаць. Ганьба вам, Антося і Марцін, што вы сваім адноўнікамі да сялянства, з якога паходзіце, сирод якога радзіліся і пра-жываецце, шкодзіце сялянскай справе. Пара-жо съцерці тое бяльмо, якое зацягнула вас вочы, паглядаеце кругом сябе і разам з іншымі сялянамі ісьці плячу ў плячу, у змаганні за сваю родную школу, за належныя нам па Констытуцыі права.

Змагар за культуру.

гатаў абавязкова пажадана большага ліку сяброву Т-ва.

Парарадак дзяцены наступны:

1. Справа здача Акружнай Управы.
2. Даклады з местаў.
3. Плін будучай працы.
4. Бягучыя справы.

Кожная Управа Гуртка вяхай падрыхтуеца да справа здачы, якая больш мешчанівна быць наступнай:

I. Калі стварыўся гуртак і ці залегавізованы ён.

II. Колькі сяброву у гуртку.

III. Ці ёсьць Нар. Дом і бібліятэка-чытальня.

IV. Колькі кніжак у бібліятэцы і якія.

V. Якія вылікі сябровы газеты і журналы.

VI. Ці складалі дэклірацыі на беларускую школу ў вашай вёсцы і суседнай і на колькі дзяцей.

VII. Калі складалі, дык ці адчынена беларускская школа, а калі не, дык чому не адчынена.

VIII. Ці маніцца сялянства складаць дэклірацыі на беларускую школу ў гэтым годзе.

IX. Якія вучыцьлі вучачы вашых дзяецтак, адкуль яны: тутэйшыя ці з Польшчы і іх адносіны да беларускай школы, дзяцей і сялянства.

X. Якія наступалі сябровскія складкі і сколькі адсана ў Акружную Управу і сколькі ёсьць у гуртку.

XI. Якія недастачы ў працы Акружнай Управы.

XII. Якія недастачы ў працы гуртка.

XIII. Што па-вашаму траба зрабіць, каб праца ішла ў будучай лепей.

XIV. Сколькі паставлена спектаклі, вечары, рафераці.

XV. Ці ёсьць у Вас сябры, якія магчымы працаўцаў у гуртку, але на хочуць.

Вось па гэтаму пляну няхай кожная Управа гуртка зложыць сабе справа здачы, адказаваць на ўсе гэтых запытаній.

Прыхадзішы сябры павінны з'яўліцца ў Народны Дом Т-ва на вул. Д. Бернацкага № 2 (проці сада), дзе зарэгістрыруецца і атрымае картачку на ўваход на звязані. Народ-

ны дом будзе адчынены ад 8 гадзін раніцы.

Пачатак звязанія 12 гадзін раніцы.

Вечарам адбываецца спектакль-вечарына.

Вялікай Акружнай Управы.

Падзяка Сьвіслачанам.

На заклік Управы Гуртка Т-ва Белар. Школы ў м. Сьвіслочі аб матар'яльнай дамамове з матаў залажэнія бібліятэкі-чытальні пры гуртку адкликнуліся наступныя грамадзяніні:

1) Карпач, які ахвяраваў грапімі 6 зл. і книжак 5 шт. 2) Валычык Леон, ахвяраваў книжкамі 32 шт. 3) Валычык Кастьес, ахвяраваў книжкамі 4 шт. 4) Валычык Аляксандар, ахвяраваў книжкамі 23 шт. 5) Карнаців Інка, ахвяраваў книжкамі 3 шт. 6) Сабры гуртка Т-ва ў м. Сьвіслочі, зложыліся грамадзянінамі і грамадзянамі на суму 53 зл.

Усім вышэйзложенымі грамадзянамі ўсім тым, якія сваёй працай прычыніліся да з'яўлішчынення адчыненія бібліятэкі-чытальні, Управа Гуртка Т-ва Белар. Школы ў Сьвіслочі складае ўскраіні падзяка.

Управа Т-ва Бел. Школы

Гурт. м. Сьвіслочы.

Беларусы ў Амэрыцы.

Просьба эмігрантаў.

Той падзел грамадзянства на бацькі-батоў з волю працоўных і на падліжнікаў буржуазіі, які адбыўся ў нас на Бацькаўшчыне, перакінуўся і ў Амэрыку—да нашае амэрыканскія эміграцыі. Бяда толькі ў тым, што тут падзел гэтага зложыўся з другім падзелам: прадстаўнікі эмігранціяў інтелігенцыі ідуць па пляху ўгоды з буржуазіяй, а працоўныя масы шукаюць сабе іншыя дарагі, адварачаючыся ад наўядальных працаведнікаў ідзея нацыянальнага адраджэння. Падзел гэтага з прыступіў рабочыя, якія нас аб гэтым іфармуюць, з'яўляюць на гэта ўзага, дык... яго ўзялі пад рукі і „ветыва“ вывелі з салі..

Рабочыя эміграцыі з Беларусі наўядзілі глядзіць на жыццё ў Радавай Беларусі і на Захаднай Беларусі... Але ўжо імі арганізаторы мітынгу, Варонкі, адбылі ў работніцкай эміграцыі ахвоту ісьці на гэны мітынг. Сабраліся на зэлдзі мала народу. Пасля виступлення Варонкі і Змагара, выступіў неўпадзяўкі ўкраінскі эср М. Шаповал, які, узяўшы слова, замест гаварыць на тэму, распачаў... критику радавага ладу! Калі-ж адзін з прыступіў рабочыя, які нас аб гэтым іфарміраваў, з'яўляюць на гэта ўзага, дык... яго ўзялі пад рукі і „ветыва“ вывелі з салі..

Работніцкая эміграцыя з Беларусі наўядзіла глядзіць на жыццё ў Радавай Беларусі і на Захаднай Беларусі... Але ўжо імі арганізаторы мітынгу, Варонкі, адбылі ў работніцкай эміграцыі ахвоту ісьці на гэны мітынг. Сабраліся на зэлдзі мала народу. Пасля виступлення Варонкі і Змагара, выступіў неўпадзяўкі ўкраінскі эср М. Шаповал, які, узяўшы слова, замест гаварыць на тэму, распачаў... критику радавага ладу! Калі-ж адзін з прыступіў рабочыя, які нас аб гэтым іфарміраваў, з'яўляюць на гэта ўзага, дык... яго ўзялі пад рукі і „ветыва“ вывелі з салі..

Падзелам, каб іхняя просьба — споўнілася!

Беларуская кнігарня